

Περίληψη

Οι συνθήκες διαβίωσης στο Στρατόπεδο Προληπτικής Διαβίωσης στο Τρίκερι την περίοδο 1949-1953 είναι το αντικείμενο αυτής της παρουσίασης. Μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου στην Ελλάδα, όσοι είχαν λάβει μέρος στον πόλεμο στο πλευρό του Δημοκρατικού Στρατού ως αντάρτες ή είχαν κάποια σχέση με κομμουνιστές εκτοπίστηκαν και φυλακίστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία βρίσκονταν διάσπαρτα σε πολλά σημεία της χώρας.

Μερικά από τα στρατόπεδα αυτά είχαν προληπτικό χαρακτήρα, δηλαδή βασιζόνταν στην ιδέα της προληπτικής τιμωρίας για εγκλήματα ιδεολογικού περιεχομένου και όχι για ποινικά εγκλήματα. Έτσι εξορίστηκαν και φυλακίστηκαν πολίτες, οι οποίοι δεν είχαν διαπράξει κανένα αξιόποιο έγκλημα με μόνο σκεπτικό την ιδεολογία τους, η οποία ήταν αντίθετη από την επίσημη γραμμή του κράτους.

Το Στρατόπεδο Προληπτικής Διαβίωσης στο Τρίκερι συγκέντρωσε περίπου 5000 εξορίστες γυναίκες και παιδιά την περίοδο 1949-1953. Οι συνθήκες διαβίωσης αυτών των γυναικών ήταν άθλιες και εξοντωτικές. Οι αρρώστιες και οι ψυχικές δοκιμασίες που βίωναν είχαν σκοπό να τις κάνουν να απαρνηθούν την πολιτική τους ιδεολογία και να σωφρονιστούν υπογράφοντας τη δήλωση μετάνοιας. Κάποιες από αυτές το έκαναν, άλλες όχι. Όσες αρνήθηκαν μεταφέρονταν σε άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία εφαρμόζαν σκληρότερες σωφρονιστικές ποινές. Κάποια από τα στρατόπεδα αυτά λειτούργησαν μέχρι το 1953, ενώ άλλα συνέχισαν να υπάρχουν κατά την περίοδο της Χούντας (1967-1974). Αργότερα, την μεταπολίτευση αρκετά στρατόπεδα αναγνωρίστηκαν από την πολιτεία ως τόποι μαρτυρίου και πολιτιστικής κληρονομιάς.